

บทนำ

บริษัทออลดีไซน์อาร์คิเทค หรืออาร์คิเทค คือชื่อเรียกของทาวน-โฮมสองหลังที่ตั้งอยู่ใจกลางย่านธุรกิจ คนในละแวกนี้มักจะเรียกกันติดปากว่าบ้านเด็กอาร์ต แม้จะไม่ตรงความหมายสักเท่าไร เพราะเด็กเรียนสถาปัตย์มักชอบให้คนอื่นเรียกตรงตัวเสียมากกว่า สมัยเรียนมัธยมปลายในโรงเรียนซึ่งแบ่งเป็นสายวิทย์และสายศิลป์ตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่สี่ เด็กนักเรียนทั้งสองสายมักจะมีความแตกต่างกันสุดขีด

เด็กวิทย์ส่วนใหญ่คร่ำเคร่ง ขยันอ่านตำรับตำรา เลิกเรียนก็พุ่งเข้าไปเรียนพิเศษติดต่อกันหลายชั่วโมงอย่างไม่เห็นเหน็ดเหนื่อย ส่วนเด็กศิลป์มักชอบอะไรสนุกสนาน ใช้ชีวิตวัยเรียนอย่างมีความสุข เด็กสถาปัตย์มักจะถูกมองว่าอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสองฝั่ง บ้างก็ว่าเป็นเด็กเฮี้ยว หัว ที่ชอบศิลปะ บ้างก็ว่าเป็นนักกิจกรรมตัวยงที่ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่นอกห้องเรียน

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนก็เป็นหนึ่งในนั้น สมัยเรียนหล่อนคือสาวหัวประจํารุ่น เรื่องพะงั่วพาลุย คุณหญิงคนกลางถนัดนัก เนื่องจากเพื่อนในรุ่นเป็นชายมากกว่าครึ่ง ทำให้ติดนิสัยพูดจาเมิ่งวาพาวัย ร้อนถึงคุณชมขนาด

ต้องปราบบุตรสาวอยู่บ่อยครั้งเพราะฐานะที่ติดตัวมา เมื่อรู้ตัวว่ารักการ ออกแบบ ชอบงานศิลปะ ถนัดคิดนอกกรอบเป็นที่สุด หม่อมราชวงศ์ กิ่งโกเมนจึงมุ่งมั่นที่จะเป็นสถาปนิกตั้งแต่นั้นชั้นมัธยมปลาย

สมัยอยู่ปีสาม รุ่นพี่ในคณะที่จบออกไปรวมตัวกันเปิดบริษัทอาร์ค- เทค หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนจึงเป็นคนแรกในรุ่นที่รู้ว่าจะมีงานทำทั้งที่ยัง เรียนไม่จบ ด้วยฝีมือการออกแบบอันเก๋ไก๋ไม่เหมือนใคร เพื่อนในรุ่น มักนิยามงานของหล่อนว่าเรียบแต่โก้ หญิงสาวเป็นสถาปนิกฝีมือดีคนหนึ่ง ยามอยู่กับเพื่อนในบริษัท หล่อนไม่ใช่คุณหญิงช่อ แต่เป็นแค่ช่อหรือ ไอ้ช่อไวยู่ในบางเวลา

ร่างเพรียวสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้ากับกางเกงยีนส์ดำตัวโปรด สะพายกระเป๋าสะพายไหล่ซึ่งเป็นของขวัญวันเกิดจากหม่อมราชวงศ์ ช่ออินทนิลและหม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์เมื่อปีก่อน การแต่งกายของหล่อน ไม่เหมือนพี่น้องคนอื่นๆ ด้วยอาชีพที่ต้องทำงานนอกสถานที่ตลอดเวลา จึงทำให้หม่อมราชวงศ์หญิงคนกลางคุ้นชินกับกางเกงมากกว่ากระโปรง ทุก เช้าหล่อนจะขับรถเข้าบริษัท แต่วันนี้ขี้กายกลับมี ‘แขกพิเศษ’ ของบริษัท อาร์คเทคติดตามมาด้วย ร่างเล็กป้อมเพราะได้รับการปรนเปรอจากสมาชิก ของวังทัศนัยทำให้พูดซ้อนแปรสภาพจากสุนัขคอร์ก็พอมโซกลายเป็นสุนัข เจ้าเนื้อขาลั่น ตัวกะปุกลูก ทำทางเฉลียวฉลาด ทันคน หม่อมเจ้าอินรุทธิ์ ผู้เป็นบิดามีรับสั่งเสมอว่า

‘พูดซ้อนซึกจะเริ่มอ้วนแล้วนะหญิงช่อ พ่อว่าเพลๆ อาหารมันลง หน่อยก็ดี ก่อนมันจะเดินไม่ไหว’

ไม่แปลกหรอกที่สุนัขตัวน้อยจะอ้วนขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป เนื่องจาก ทุกคนในวังต่างช่วยกันปรนเปรอ ไหนจะขนมที่ได้จากคุณหญิงทั้งสาม หรือ เศษของว่างจากหม่อมเจ้าอินรุทธิ์และคุณชมณาต ทุกครั้งที่หม่อมราชวงศ์ กิ่งโกเมนออกไปทำงานมักจะฝากเจ้าตัวเล็กไว้ที่วังกับนมเจ็ดซึ่งก็เอ็นดู เจ้าตัวเล็กเช่นกัน เวลาผ่านไปนานเข้ามันจึงเจ้าเนื้อขึ้น แต่วันนี้เนื่องจาก

หม่อมเจ้าอนิรุทธิ์กับคุณชมนาดออกไปทำธุระนอกวัง ส่วนหม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลและหม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ก็ไปทำงาน ครั้นจะฝากพุดซ้อนไว้กับนมเจ้าตเหมือนเคย เจ้าตัวเล็กก็เฝ้าประท้วงไม่หยุด สุดท้ายหล่อนจึงต้องอึดมั่นขึ้นรทมาด้วย นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนพาพุดซ้อนมาทำงาน สุนัขตัวน้อยจึงไปยังประตูกระຈก เฝ้าแทนคำสั่ง

“โส่ง โส่ง”

“เออ...รู้แล้วนำ พุดซ้อน กำลังจะเปิดให้ ใจเย็นๆ ลี นี่สรุปฉันเป็นนายหรือเป็นทาสแก่กันแน่ ถึงต้องคอยรับใช้แกอยู่เรื่อย ฮี”

พุดซ้อนสายกันที่ถูตัดหางจนสั้นหลุดตั้งแต่เล็กอย่างแสนรู้ เหลียวมามองรวากับรู้ว่าเจ้านายแค่เฝ้าเล่น หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนกระตุกสายจูงไว้ เอ้อมมือไปกดปุ่มเปิดประตูอัตโนมัติของบริษัทและพาเจ้าตัวน้อยเข้าไป

บริษัทอาร์คเทคตั้งอยู่ใจกลางย่านธุรกิจ เดินทางสะดวก สามารถใช้รถไฟฟ้าหรือรถไฟใต้ดิน หรือจะขับรถมาจอดในบริเวณอาคารก็ได้ บริษัทนี้ปรับปรุงมาจากทาวนิโฮมใหญ่สองหลัง เจ้าของชื่อจตุพรหรือที่ทุกคนเรียกว่าพี่จ๊อด เป็นรุ่นพี่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ตอนที่หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนสอบเข้าได้ จตุพรเป็นพี่รหัสเรียนอยู่ปีห้า ทั้งสองสนิทสนมกันและคุยกันถูกคอ เมื่อจตุพรเรียนจบและเปิดบริษัท จึงชักชวนรุ่นน้องที่สนิทสนมกันให้มาทำงานด้วย

ทันทีที่ก้าวเข้าสู่พื้นที่ของบริษัท กลิ่นไม้ดอกที่ปลูกไว้โดยรอบก็หอมราวยรินเข้าจมูก ไหนจะมะลิที่ปลูกเรียงเป็นแถวเป็นแนวสองฝั่งตรงที่จอตระตึงซึ่งผลัดกันออกดอกเต็มต้น รวมถึงกุหลาบที่มีมากกว่ายี่สิบต้นที่ผลิดอกชูช่อ ต้นจำปีต้นใหญ่ปลูกอยู่ตรงลานจอดรถสูงจนเลยหลังคาไปมากแล้ว แต่ด้วยความเสียดายจตุพรจึงไม่ยอมตัด เพียงให้คนสวนแต่งปลายยอดให้เตี้ยลงเท่านั้น

นอกจากความเขียวชอุ่มของต้นไม้และสีส้มของดอกไม้รอบบริเวณแล้ว จุดเด่นของบริษัทแห่งนี้ก็คือพื้นที่โอเพนแอร์ซึ่งมีหลายแห่งด้วยกัน

จตุพรชื่นชอบการทำงานเอาต์ดอร์เป็นที่สุด เขาจึงคิดว่าการออกแบบพื้นที่ให้พนักงานได้มีโอกาสชื่นชมต้นไม้ใบหญ้าที่อยู่โดยรอบจะทำให้ความคิดสร้างสรรค์ในหัวพลุ่งพล่านตามไปด้วย บริษัทอาร์คเทคจึงเป็นทาวนโฮมแห่งเดียวในละแวกนี้ที่รายล้อมด้วยต้นไม้จนเหมือนบ้านกลางป่าท่ามกลางหมู่ตึกระฟ้าใจกลางเมืองหลวง ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะจ่ายค่าเช่าที่ไม่ไหว แต่เพราะเขาคือลูกชายคนเดียวของนายห้างร้านทองที่มีสาขาอยู่ตามห้างสรรพสินค้าแทบทุกแห่ง พอรู้ว่าลูกชายอยากมีกิจการของตัวเอง ผู้เป็นพ่อก็ซื้อทาวนโฮมสองหลังกลางเมืองให้ทันที

หลังจากมีที่เป็นของตัวเอง จตุพรก็เข้ามาปรับปรุงพื้นที่ใช้สอยหลายส่วนให้เหมาะกับการทำงาน เขาทุบกำแพงระหว่างทาวนโฮมเพื่อเปิดพื้นที่ให้ทะลุต่อกัน จตุพรเลือกที่จะไม่ตัดต้นไม้ใหญ่ที่ให้ร่มเงา แต่ปรับผังอาคารให้เข้ากับต้นไม้ทั้งหมดที่มีอยู่และนำต้นไม้มาปลูกเพิ่ม เขาปรับภูมิทัศน์โดยรอบให้เหมาะกับการนั่งประชุมในสวน พนักงานสามารถนั่งคิดงานบนชั้นดาดฟ้าที่มีร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ ให้บรรยากาศร่มรื่น หรือแม้แต่ห้องรับประทานอาหารที่มีวิวด้านหลังเป็นกำแพงต้นไม้เลี้ยง ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังนั่งกินข้าวอยู่ในสวนจีนแห่งหนึ่ง

พนักงานในบริษัทนี้มีทั้งหมดสิบชีวิต แต่คนที่สนิทกับหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนมากที่สุดมีชื่อว่าหัสวรรษ ซึ่งกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเองทันทีที่เห็นแขกสุดพิเศษก็ผิวปากหวิว

“ว้าว...ว้าวๆ วันนี้คุณขอพาใครมาด้วย น่ารักเชียวนะ”

หัสวรรษทัก เขามีชื่อเล่นว่าแซมซัน แต่เพื่อนมักจะเรียกย่อๆ แต่แซมแม่ชื่อของเขาจะหมายถึงคนกล้ามโตะแข็งแรง แต่บุคลิกของเจ้าตัวกลับต่างกันสุดขีด เพราะเจ้าตัวผอมสูง เอวบางจนแทบจะบิลวลม เขามักสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดสีขาวอยู่เป็นนิตย์ รวบผมยาวไว้ด้านหลังตามสไตล์หนุ่มเซอร์

“พี่จัดมายัง จะพาแขกมาให้รู้จัก”

“มาแล้ว อยู่ในห้องทำงาน พี่จัดเพิ่งถามหา ที่ลำคัมยวันนี้โอ้ใจแอนท์

มาด้วย” หัสนวรรชยกวี

ใจแอนท์คือสุนัขคอร์กีสุดหล่อประจำบริษัทที่จตุพรเพิ่งรับมาเลี้ยง เมื่อสามเดือนก่อน เนื่องจากน้องสาวซึ่งเป็นเจ้าของเก่าย้ายไปอยู่คอนโด ทางที่พักไม่อนุญาตให้เลี้ยงสุนัข จตุพรจึงรับเป็นเจ้านาย แม้ตอนแรกเขาจะบ่นว่าเลี้ยงสุนัขเป็นภาระ แต่ตอนนี้ภายในบริษัทกลับเต็มไปด้วยของเล่นและขนมขบเคี้ยวของเจ้าใจแอนท์วางอยู่แทบทุกที่ จากที่เคยไม่ชอบสุนัข ตอนนี้เขากลายเป็นทาสมันไปเรียบร้อยแล้ว

“ดีจัง จะได้แนะนำให้รู้จักกับพุดซ้อน คงเล่นกันสนุก”

“ถ้ามีลูกขอตัวหนึ่งนะ น่ารักดี”

“เลี้ยงไหวหรือแซม เจ้าตัวนี้มันชนเอาเรื่องอยู่นะ”

“ไหวสิ...ไซ้ใหม่จะพุดซ้อน ชอบพีแซมสุดหล่อใหม่จะ พี่ใจดีน้ำ มีขนมเยอะด้วย มาอยู่กับพีมะ”

ร่างจอมบางย่อตัวลงลูบหัวพุดซ้อน แต่แทนที่มันจะครางหงิกๆ เหมือนที่ทำกับสาวๆ วังทีคนัย สุนัขตัวน้อยกลับทำขนพองใส่พร้อมกับชูคำราม

“เฮ้ย มันชูฉันด้วยซ้อ ไอ้ตัวกะเบียด กล้าดียังไงถึงชูพีเฮอะ ช่านก หรือ”

พุดซ้อนส่งเสียงขู่ หัสนวรรชมองสุนัขที่ทำท่าเหมือนตัวโตเสียเต็มประดา แล้วระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น

“ตัวเท่าเมียขิง ชูช้อย่างกับหมาใหญ่ ซอเก็บเจ้าตัวนี้มาจากข้างถนน งั้นหรือ”

พอได้ยินคำว่าข้างถนน พุดซ้อนก็ปราดเข้าไปบงรองเท้าหัสนวรรชเต็มแรง เขาคำรามใส่ นิ้วมือเพื่อปรามแต่ยังไม่ทันตี มันจึงถอยไปหลบหลังหม่อมราชวงศ์กิงโกเมนและทำตาปริบๆ ทำเอาคนรักสุนัขออกโรง

“อย่ารังแกมันสิ พุดซ้อนคงตื่นคน มันไม่เคยออกนอกวง”

“ฉันเนี่ยระรังแก มันต่างหาก ดูลิ กัดซะเท้าเป็นรอยเลย ชิ ไอ้ตัวแสบ แอบไปหลบหลังเจ้านายงั้นหรือ” หัสนวรรชคำราม

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเหลือบมองเจ้าตัวตันเรื่อง กว่าหกเดือนแล้ว นับตั้งแต่หล่อนเกือบขับรถชนมันหน้าประตูวัง จนกระทั่งรับสุนัขตัวน้อย มาอยู่ที่วังที่คั่นย ป้ายที่ปิดอยู่หน้าประตูวังเพื่อตามหาเจ้าของเก่าจนขาด แต่จนปานนี้ก็ยังไม่มีการมาอ้างความเป็นเจ้าของพุดซ้อนเลยแม้แต่คนเดียว หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนดีใจ เพราะลึกๆ แล้วหล่อนไม่อยากจะคืนพุดซ้อนให้เจ้าของด้วยซ้ำ

‘ซอรั๊กมัน ซอถุกชะตากับมันมาก ซอคงทำใจคืนมันให้เจ้าของไม่ได้’ นับตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ทั้งสองตัวติดกันเป็นตังเม ช่วงกลางคืนทันทีที่คุณหญิงคนรองกลับถึงบ้าน พุดซ้อนจะนอนหมอบอยู่ข้างโต๊ะทำงาน หรือไม่ก็ข้างเตียง พอเช้าขึ้นก็จะไปประจบเอาใจหม่อมเจ้าอินธุร์และคุณชมนาคที่โต๊ะอาหาร ครั้นพอตอนสายๆ ที่ทุกคนออกไปทำงาน มันก็จะไปนอนหมอบใต้โซฟาในห้องนั่งเล่นเพื่อรอให้สมาชิกทุกคนกลับวังในตอนเย็น

“มันตื่นคนต่างหาก จริงไหมพุดซ้อน”

“แหม ทำเป็นหูหู ก็ได้ ฉันทักโทษให้ แต่ต่อไปห้ามซ้ออีกรู้ไหม เป็นสาวเป็นนางทำตัวเรียบร้อยหน่อยสิ” หัสวรรรพุดกลั้วหัวเราะ พุดซ้อนมองเขม่น แต่ยังคงหลบอยู่หลังหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมน

“แซมอะ พุดซ้อนมันไม่ชอบ ไม่เห็นหรือ” หญิงสาวเอ็ด

“ไม่ชอบอะไร” หม่อมดิสต์ทำหน้าง โคลงคิระชะ

“ก็ไม่ชอบให้บอกว่าเป็นผู้หญิงยังงั้นละ ดูลิ”

“เฮ้ย เป็นหมาทอมหรือเนีย ไม่ยกรู้ ฮ่าๆ”

หัสวรรรยังพุดไม่จบ พุดซ้อนก็เดินอาดๆ เข้ามาหา ยกขาปัสสาวะใส่เหมือนสุนัขตัวผู้ทันที สถาปนิกหนุ่มอัปากค่าง ร้องเสียงหลง

“เฮ้ย ซ้อ ดุหมาเกติ มันฉี่ใส่ขาคัน”

“พุดซ้อน ไม่เอา ใครสอนให้ทำแบบนี้กัน ไม่น่ารักเลยนะ ห้ามรังแกแซมรู้ไหม” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนย่อตัวลงตีกันพุดซ้อนเพื่อลงโทษ “เราคุยกันแล้วไงว่าห้ามฉี่ในห้อง จะทำธุระต้องออกไปข้างนอก จำไม่ได้หรือ”

สุนัขตัวน้อยทำตาละห้อย หมอบหูลู่ลงกับพื้นทันที มันเหลือบมอง
“ฉันขอโทษนะแซม พุดซ้อนไม่ได้ตั้งใจ”

“เออๆ ไม่เป็นไร ฉันช่วยเอง ซ่อเข้าไปหาพี่จ๊ิตในห้องเถอะ เอะ
พุดซ้อนไปด้วย จะได้เจอกับใจแอนด์ เพื่อมันจะได้เลิกสับสนทางเพศเสียที”

คุณหญิงคนรองหันมาขู่เจ้าคอร์กี้ “มา พุดซ้อน ขึ้นทำแบบเมื่อกี้ก็อีก
ฉันพากลับบ้านจริงๆ ด้วย”

พุดซ้อนลุกขึ้นเดินตามหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนไปยังห้องทำงานของ
จตุพร แต่ไม่วายเหลียวมามองห้สวรรธอีกครึ่ง เมื่อถึงหน้าห้องหล่อนก็
เกาะประตู ได้ยินเสียงเท่ดังมาจากข้างใน

“พี่จ๊ิต ซ่อเอง”

“เข้ามาสิ”

จตุพรเอ่ยจากในห้อง พอหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนผลักประตูเข้าไปก็
เห็นอีกฝ่ายนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ข้างๆ กันนั้นมีสุนัขพันธุ์คอร์กี้อายุสองขวบ
นั่งอยู่ด้วย พอเจ้าใจแอนด์เห็นพุดซ้อน มันก็กระโดดลงจากเก้าอี้ปราดเข้า
มาดมกันทันที พุดซ้อนตัวแข็งทื่อ มองใจแอนด์ด้วยสายตาหวาดระแวง

“อ้าว พาพุดซ้อนมาด้วยหรือ”

“ใช่ค่ะ วันนี้ที่วังไม่มีคนดู ซ่อเลยต้องพามาด้วย พี่จ๊ิตมีอะไรหรือ
เปล่าคะ เห็นแซมบอกว่าเรียกหาซ่อ”

“นั่งก่อนสิ พี่อยากคุยเรื่องคุณเกยูรสักหน่อย”

เกยูรคือลูกค้าคนสำคัญของบริษัทอาร์คเทค หล่อนเป็นเจ้าของ
บริษัทฟิลฟรี ซึ่งเป็นบริษัทฮีคอมเมิร์ซที่กำลังมาแรงแซงหน้าสองยักษ์ใหญ่
ที่เคยครองตลาดในเมืองไทย ฟิลฟรีหมายถึงความเป็นอิสระ ซึ่งเกยูรตั้งใจ
เอาไว้ว่าเป็นอิสระในการจับจ่ายใช้สอย แปดเดือนก่อน เกยูรประสงค์ให้
บริษัทอาร์คเทคออกแบบบริษัทให้ใหม่แทนตึกหลังเก่าที่เริ่มคับแคบ กิจการ
ที่กำลังพุ่งทะลุเพดานทำให้พนักงานของบริษัทเพิ่มขึ้นตามไปด้วย แม้ว่า
ส่วนหนึ่งจะทำงานออนไลน์ที่บ้าน แต่บริษัทก็ยังต้องการพื้นที่สำหรับประชุม

หัวหน้าระดับต่างๆ

สาเหตุที่ ‘ฟิลฟรี’ ผงาดขึ้นเป็นบริษัทชั้นนำ ก็เพราะหลักการที่เอื้อประโยชน์ต่อทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย บริษัทที่คอมเมิร์ซถือเป็นตัวกลางระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขายให้มาพบกันเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้า การมีกำรันตีจากบริษัททำให้การซื้อขายคล่องตัวมากขึ้นและยอดซื้อเพิ่มขึ้น โดยบริษัทเดิมจะเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ขายสองเปอร์เซ็นต์ นอกจากนั้นจะมีการจับมือกับบริษัทขนส่งสินค้าเพื่อลดราคาค่าส่ง เป็นการลดภาระให้ผู้ขาย ทั้งสองฝั่งจึงมาพบกัน ณ จุดที่แต่ละฝ่ายต่างพึงพอใจ แต่เดิมบริษัทสองค่ายเดิมนั้นจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมสินค้าแต่ละอย่างที่สามถึงห้าเปอร์เซ็นต์ นับตั้งแต่มีโรคระบาด การซื้อของออนไลน์ก็เติบโตขึ้นอย่างมาก ฟิลฟรีปฏิวัติวงการด้วยการลดค่าธรรมเนียมจากผู้ขายสองเปอร์เซ็นต์เหลือเพียงหนึ่งจุดเจ็ดห้าเปอร์เซ็นต์ จึงทำให้ส่วนแบ่งในตลาดถูกปันมาทางบริษัทมากขึ้น แต่แล้วโพรเจกต์ก่อสร้างบริษัทมูลค่าสิบล้านก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อลูกชายของเกยูรประสบอุบัติเหตุ หล่นจิ้งหูดทุกอย่างไว้

“เธอไม่พอใจแบบบ้านที่เราส่งไปให้หรือคะ”

แม้จะอายุหกสิบแล้ว แต่เกยูรก็ยังแต่งตัวเปรี้ยว เป็นสาวสังคมจำที่ออกงานไม่เว้นวัน สามีของเกยูรเป็นอดีตนักธุรกิจชาวอเมริกันที่เสียชีวิตไปนานแล้ว หล่นมีลูกชายเพียงคนเดียว ทำงานเป็นหมอที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง

“โน้ๆ ตรงกันข้ามเลย คุณเกยูรต้องการให้เราคุยกับวิศวกรและผู้รับเหมาให้เริ่มงานเร็วที่สุด แกต้องการให้เรโนเวตบ้านให้เสร็จก่อนสามเดือน”

“อูย...จะไปทันอะไรล่ะคะพี่จืด”

“นั่นสิ พี่ก็ว่าไม่น่าทัน เพราะแบบที่คุณเกยูรแกมาทำให้เราต้องรี้อแปลนใหม่หลายจุด แต่แกสั่งมาว่าให้เริ่มงาน เพราะแกวางแผนจะย้ายลูกชายกลับมารักษาตัวที่บ้านเร็วๆ นี้”

ลูกชายของเกยูรประสบอุบัติเหตุ เป็นชาวดังเมื่อหกเดือนก่อน นายแพทย์พศุทธิ์เป็นศัลยแพทย์กระดูกอกนาคตไกล คือนวันเกิดเหตุเขาขับรถชนตอม่อสะพานได้รับบาดเจ็บสาหัส สมองที่ได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนักทำให้ปานนี้เขายังไม่ฟื้น และยังคงรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลจนถึงปัจจุบัน ครั้งล่าสุดที่เกยูรติดต่อบริษัทก็เพราะต้องการย้ายลูกชายกลับมารักษาตัวที่บ้าน จึงต้องการปรับปรุงบ้านใหม่

“หมออนุญาตให้กลับบ้านได้แล้วหรือคะ” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนถามจตุพรสายหน้า แม้จะรู้ว่าสิ่งที่ลูกค้าร้องขอนั้นยาก แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ได้

“เห็นว่าคุณเกยูรไม่พอใจหมอ เลยอยากรีบย้ายลูกชายกลับบ้าน” ตั้งแต่เดือนก่อน แพทย์ผู้ดูแลให้ความหวังว่าชายหนุ่มอาจจะฟื้น เพราะสมองเขาเหมือนมีปฏิกิริยาตอบสนอง ผลการตรวจเอกซเรย์สมองไม่พบเลือดคั่ง เกยูรจึงยอมให้รักษาตัวต่อ แต่พอความหวังพังลง หล่อนก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ และประกาศกร้าวว่าจะไม่ยอมให้ลูกชายอยู่ในโรงพยาบาลอีก

“ฉันเราคงต้องรีบติดต่อเลี้ยงซึ่งตัวนที่สุด ไม่อย่างนั้นชื่อว่าไม่ทันแน่” เลี้ยงซึ่งเป็นผู้รับเหมาที่ร่วมงานกับอาร์คเทคมานาน ฝีมือดี มีความรับผิดชอบสูง

“ทันหรือไม่ทัน เราก็ต้องทำออกมาให้ดี พี่เลี้ยงอยากให้ช่อเวะไปหาคุณเกยูรที่บริษัท เพื่อจะคุยกับแกให้รู้เรื่อง ในบรรดาพวกเรา แกถูกใจช่อที่สุด”

“เฮ้อ...ไม่มันนี่พี่จืด คราวก่อนช่อก็หืดขึ้นคออยู่เหมือนกัน”

คุณหญิงคนกลางถอนหายใจ เกยูรเป็นลูกค้าที่ค่อนข้างจุกจิก ในการเจรจาแต่ละครั้งก็เก็บรายละเอียดมากมาย แถมบ่อยครั้งที่หล่อนมักชอบเอาความคิดของตนเป็นหลักเพื่อแก้แบบแปลนในหลายๆ จุด ทีมสถาปนิกพยายามปรับเข้าหาเพื่อให้แบบออกมามาตรงใจลูกค้ามากที่สุด แต่ถึงอย่างนั้น

ก็ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยด้านโครงสร้างซึ่งต้องสอดรับกันด้วย

“เอาน่า คุณหญิงซ่อนำรักออก พี่เชื่อว่าซ้อต้องทำได้” จตุพรยกคิ้ว
หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนส่ายหน้าแบบรู้ทัน

“พี่จี้ต ที่อย่างนี้นะมาเรียกซ้อว่าคุณหญิง นี่มันแผนหลอกใช้รุ่นน้อง
นี่นา” หญิงสาวค่อน

“อ้าว...หรือไม่จริง มานึกๆ ดูแล้วบริษัทเราก็โชคดีนะ มีสถาปนิก
เป็นถึงหม่อมราชวงศ์ นำเสียดายที่เราไม่ประกาศอย่างเป็นทางการ ไม่อย่าง
นั้นลูกค้าคงตรึม นับเงินกันไม่หวาดไม่ไหวแน่”

“แต่เนี่ยงานไม่ล้นมือพออีกหรือคะ แล้วใครกันที่สั่งลูกน้องทำไอที
จนหัวฟู น้ำไม่ได้อาบ บ้านไม่ได้กลับ”

“พี่ร้อนเงินอะซ้อ อยากเก็บเงินไว้แต่งงาน” จตุพรไหวไหล่ ยิ้มขี้เล่น

“อย่างพี่จี้ตเนี่ยะร้อนเงิน อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ” หม่อมราชวงศ์
กิ่งโกเมนแย้ง

ฐานะของจตุพรถือว่าร่ำรวยมาก เขาเป็นลูกเจ้าของร้านทอง พอ
ทราบว่าลูกชายอยากเปิดบริษัท ผู้เป็นพ่อก็โอนเงินเข้าบัญชีทันที จตุพรนำ
เงินส่วนหนึ่งมาเป็นต้นทุนเปิดบริษัท หลังจากกิจการเข้าที่ เขาก็ทยอยคืน
เงินให้บิดา แม้ว่าท่านจะเอาแต่ปฏิเสธไม่ยอมรับเงินก็ตาม กิจการของ
อาร์คเทครุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ เพราะการออกแบบที่ตอบโจทย์ลูกค้า สิ่งที่
จตุพรย้ำเสมอก็คือ ต้องทำทุกอย่างด้วยความซื่อสัตย์ ดูแลลูกค้าเสมือนญาติ
หลายครั้งที่ลูกค้าต้องการสิ่งที่เป็นไปไม่ได้หรืออาจทำให้เกิดอันตรายต่อ
ลูกค้าและครอบครัว พนักงานก็จะชี้แจงอย่างตรงไปตรงมาที่สุด

“เออสิ แพนพี่บอกว่าอยากให้ส่งชิ้นหมากไปส่งขอแล้ว แล้วพี่ก็อยาก
หาเมียให้ใจแอนท์ด้วย แต่งพร้อมๆ กัน จริงไหมไอ้ลูกพ่อ”

พูดจบจตุพรก็หันไปหาใจแอนท์ มันเดินอาดๆ เข้าไปหาพูดซ้อนและ
ตามดมกันอีกฝ่าย ขณะที่พูดซ้อนเอาแต่เดินหนี พอหนักเข้าพูดซ้อนก็เข้าไป
ซ่อนอยู่ใต้โซฟา ใจแอนท์พยายามตามเข้าไป แต่เนื่องจากติดพุงพลุ้ยของ

มัน ทำให้หลุดเข้าไปไม่ได้

“หมาขื่อนี่เล่นตัวชะมัด”

“พีจีต๊ะ กรุณาอย่าเรียกติดกัน หรือไม่กี่ใส่คำเชื่อมลงไปก็ได้ ดูปาก
ขื่อนะคะ...หมาของขื่อน”

“อ้อ...พี่ลืมไป ดูลิ พุดขื่อนเล่นตัวชะมัด ใจแอนท์สู้เขาถูก บุกเข้าไป
เลย จัดการเลย”

เมื่อเจ้านายส่งเสียงเชียร์แว่วๆ เจ้าคอร์ก็ลีเซเบิลก็ปราดเข้าไปหา
พุดขื่อน อีกฝ่ายถอยกรูดไปขื่อนลึกกว่าเดิม

“พีจีต๊ะ ดูลิ พุดขื่อนกลัวจะแย่อยู่อแล้ว”

“กลัวทำไมละ ลูกชายพี่หล่อออก ลูกแชมป์เขียวนะ ถ้ามีลูกออกมา
ต้องน่ารักแน่เลย”

“พุดขื่อน ออกมานี่เถอะ พี่ใจแอนท์ไม่แก๊งแล้ว”

สุนัขตัวน้อยพอได้ยินเสียงเรียกก็ค่อยๆ คลานออกมาอย่าง
หวาดระแวง ใจแอนท์ซึ่งรอจังหวะอยู่แล้วรีบปราดเข้าไปหา ลัญชาตญาณ
ทำให้พุดขื่อนหันขวับมาหาพาลงส่งเสียงขู่ แต่ใจแอนท์คงไม่ทันสังเกตเพราะ
หมายเผด็จศึกสาวเต็มแก้ว มันกระโดดขึ้นคร่อมทันที จังหวะนั้นเองพุดขื่อน
ซึ่งตอนแรกดูเหมือนจะกลัว จู่ๆ ก็บ๊วกใจแอนท์สุดแรง

“ใจแอนท์เป็นยังไงบ้างคะพีจีต๊ะ”

หลังจากถูกบ๊วก ใจแอนท์ขาใจประจำบริษัทก็เทกปากถัน เลือด
สดๆ ที่ไหลออกมามากทำให้จตุพรตกใจสุดขีด หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมน
ปราดเข้าไปอุ้มสุนัขของตัวเองออกมา จตุพรรีบเอาผ้ากุดห้ามเลือดใจแอนท์
ไว้แล้วรีบพาส่งโรงพยาบาลสัตว์ที่อยู่ไม่ไกลนัก สัตวแพทย์นำตัวใจแอนท์
เข้าไปรักษาในห้องฉุกเฉินอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง เสียงร้องดังออกมาเป็น
ระยะๆ ทำให้จตุพรหน้าซีดเผือด จากที่เคยคุยเล่นสนุกก็กลับเงียบไปอย่าง
เห็นได้ชัด คงเพราะเป็นห่วงสุนัขของตัวเอง หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนพลอย

รู้สึกผิดไปด้วย หลอนกับพูดซ้อนนึ่งรออยู่หน้าห้องฉุกเฉินเช่นเดียวกัน
เจ้าตัวต้นเหตุหมอบจ้องอยู่ข้างเก้าอี้ สีหน้ารู้สึกผิด

“หมอบอกว่าต้องเย็บ เพราะว่าเลือดไหลไม่หยุด”

“ขอขอโทษ”

หม่อมราชวงศ์สาวประนมมือไหว้ หน้าซีดเผือด แม้จตุพรจะรับ
ใจแอนท์ต่อมาจากน้องสาวอีกที แต่เขาก็รักสุนัขตัวนี้มาก เรียกได้ว่าเหมือน
เป็นลูกเลยด้วยซ้ำ

“เอาน่า...ขอไม่ได้กัดหมาที่เสียหน่อย ไล่ตัวกะเบียดนี้ต่างหากที่ทำ
จริงไหม”

“เห็นไหมพูดซ้อน แกทำเรื่องยุ่งอีกแล้ว นิสัยไม่ดี ใช้ไม่ได้เลย เดียว
ก็ปล่อยให้ไปนอนข้างถนนเสียหรือก”

สุนัขตัวเดิมหมอบจ้องอยู่แทบเท้า ก่อนคลานสี่ขาเข้าไปเอาหัวชน
รองเท้าของจตุพรอย่างรู้สึกผิด มันยี้ดตัวขึ้นเลียข้อเท้าชายหนุ่มอย่าง
ประจบ จนเขาแผลอหัวเราะและลูบหัวมัน

“ไล่ตัวนี้มันรู้ความนะ ประจบเก่ง รู้ตัวว่าโดนดู เอาเถอะ ถือว่าเป็น
คราวช่วยของใจแอนท์ก็แล้วกัน จะแอมสาวแต่ดันโดนแถม”

“ขอขอโทษที่ใจจริง ๆ นะคะ ขอขอรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกอย่างเอง
เพื่อเป็นการไถ่โทษที่พูดซ้อนกัดใจแอนท์”

“พี่บอกว่าไม่ต้องเกรงใจยังงีละ คนกันเอง เรื่องแค่นี้เอง”

“เถอะนะคะ ไม่งั้นขอไม่สบายใจแน่ๆ พูดซ้อนเป็นฝ่ายผิด”

“เอานั่นก็ตามใจ ถ้ายอดเท่าไหวแล้วที่ค่อยบอก เราก็ค่อยโอนเข้า
บัญชีมาแล้วกัน”

“คะพี่ ขอให้ใจแอนท์หายเร็วๆ นะคะ”

“ไม่ต้องห่วง ใจแอนท์แข็งแรง คราวนี้อาจเพราะตั้งหลักไม่ทันก็เลย
พลาดไปบ้าง ว่าแต่วันนี้ขอจะแวะไปหาคุณเกษุรเลยหรือเปล่า”

“ขอว่าจะไป แต่เดี๋ยวต้องลองโทร. ติดต่อเลขฯ ดูก่อนว่าจะสะดวก

“ให้เข้าพบวันนี้หรือเปล่า”

“ดี...ฉันพี่ฝากด้วยนะ เรื่องคุณเกษียรสำคัญกว่าเยอะเพราะแกเป็นลูกค้ารายใหญ่ ถ้าตกลงกันเรียบร้อย พี่จะได้เรียกผู้รับเหมามาคุยพรุ่งนี้เลย จะได้เริ่มงานกัน”

“อ้อ พี่จัดเคยไปที่บ้านคุณเกษียรใช่ไหมคะ”

“เคย ทำไมหรือ”

“ถ้าเป็นไปได้ ซ่ออยากจะไปดูสถานที่จริง ครึ่งก่อนชอตติดธุระเลยไม่ได้ไปด้วย”

“ได้สิ พี่ว่าคุณเกษียรคงไม่ว่าอะไร บ้านอยู่ไม่ไกลนี่เอง เดี่ยวพี่แชร์โลให้” แชร์โลในที่นี้ หมายถึงการแชร์โลเกชันจากแอปพลิเคชันไลน์เพื่อส่งแผนที่ให้ลูกน้องสาว

“ช้อกลับก่อนเถอะ พี่จะอยู่ดูจนกว่าหมอยีบแปลเสร็จ เดี่ยวเป็นไงค่อยส่งข่าว”

“ได้ค่ะ พี่จัดอย่าลืมหาอะไรกินด้วย”

“ไม่ต้องห่วงนะ พี่ดูแลตัวเองได้” ร่างสูงย่อตัวลงลูบหัวพูดซ้อน “อย่าดูนักสิเรา เสียชื่อคอร์ก็หมด พันธุ์นี้มีแต่หมาใจดีนะรู้ไหม ไอ้ที่กัดตัวอื่นเลือดสาदन่ะหายากมาก”

พูดซ้อนครางหึ่งๆ ยืนสองขาเกาะแขนจตุรพลางเหลียวมองไปทางห้องฉุกเฉิน

“เจ้าตัวนี้มีมันฉลาดนะ มันรู้ด้วยว่าใจแอนท์อยู่ข้างใน”

“พูดซ้อนชอบทำแบบนี้ มันเหมือนจะพูด”

นับตั้งแต่ได้พูดซ้อนมาอยู่ที่วัง หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนก็รู้สึกว่ามีรู้ความ มันไม่เหมือนสุนัขตัวอื่นที่ชอบกัดทำลายข้าวของ ที่สำคัญคือเวลาจะไปทำธุระส่วนตัว มันมักจะตะกุกประตุเพื่อจะออกไปทุกครั้ง และยามเข้าพอกทุกคนนั่งรับประทานอาหาร มันก็จะหมอบนั่งตรงเก้าอี้ พอตกเย็นมันจะมองไปทางประตูราวกับรอคนในวังกลับมา พอเห็นรถแล่นเข้ามา พูดซ้อน

ก็ดูจะรู้ถือว่าเป็นรถของใคร

“ใช่ มันฉลาดนะ มันคอยมองประตู ถ้าเป็นหมาตัวอื่นก็เอาแต่หมอบอย่างเดียว แล้วพอคุณหมอบเดินออกมา มันก็โง่หัวขึ้นดู แต่ตอนที่คุณผู้ช่วยเดินออกมา มันกลับมองนิ่งๆ”

“เพราะแบบนี้ไงคะ ทุกคนที่วิ่งถึงได้หลงพูดซ้อนกันหมด”

“ข้อได้ไ้ตัวนี้มายังไงนะ”

“มันบาดเจ็บ นอนอยู่หน้าประตูวัง ข้อก็เลยพามันไปรักษา”

“แสดงว่าข้อกับมันมีวสาสนาต่อกัน”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเคยคิดเสมอว่า หากวันหนึ่งมีเจ้าของมารับพูดซ้อนหล่อนคงจะเสียใจมาก เพราะเมื่อได้อยู่ด้วยกันนานๆ ไปก็กลับกลายเป็นความคุ้นเคย พูดซ้อนเป็นสันทสนธิ์ หากวันไหนหล่อนกลับดีกมันจะไม่มากวนใจ เอาแต่หมอบอยู่ข้างเตียง

“ใช่คะ ตอนนีัทุกคนที่วิ่งก็ทั้งรักทั้งหลงมัน”

“ก็มันน่ารักนี่นา เอ...พี่ว่าถ้าข้อพาพูดซ้อนไปหาคุณเกยูร บางทีอาจจจะคุยงานง่ายขึ้นก็ได้นะ คุณเกยูรก็เป็นทาสหมาเหมือนกัน” จตุพรเสนอ

“ว้าว...โอเคเลยแหมเลยคะ ข้อเคยอ่านเจอว่าคุณเกยูรรักหมามากๆ”

“ใช่ แต่หมาตัวเก่าของแกตายไปแล้ว ครั้งก่อนตอนที่ไปดูสถานที่คุณเกยูรยังเล่าให้ฟังไปร้องไห้ไปเลย หากข้อพาพูดซ้อนไปด้วย บางทีอะไรๆ อาจจะง่ายขึ้นก็ได้นะ”

สุดท้ายแล้วหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนก็ยังไม่ไ้แวะไปหาเกยูรที่บ้านอย่างที่ตั้งใจ เพราะเมื่อแวะไปหาเลขาฯ หน้าห้อง ก็พบว่าเกยูรจะไม่กลับเข้าบริษัทอีกในวันนีั

“วันนี้คุณเกยูรไม่ว่างคะ ต้องไปคุยกับคุณหมอบที่โรงพยาบาล”

“ลูกชายคุณเกยูรเป็นยังงั้บ้างหรือคะคุณอิว” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนถาม เลขาฯ ประจำตัวของเกยูรมีชื่อว่าอริตา เป็นคนน่ารัก อธิยาศัยดี

“ทรงๆ เหมือนเดิมค่ะ สองอาทิตย์ก่อนอาการคุณพศุทธิ์เหมือนจะดีขึ้นนิดหน่อย คุณเกยูรก็เลยมีความหวังว่าคุณพศุทธิ์จะฟื้น”

นับตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุเมื่อหกเดือนก่อน บุตรชายของเกยูรก็ไม่เคยรู้สึกตัวอีกเลย เขาอนหนึ่งเป็นเจ้าของชายนิทรา สร้างความทุกข์ใจให้มารดาเป็นอย่างมาก ช่วงแรกทีมแพทย์ใช้ทุกวิถีทางเพื่อให้คนป่วยผ่านวิกฤติ แต่หลังจากพ้นขีดอันตรายแล้วชายหนุ่มกลับไม่ฟื้น ผลการตรวจเอกซเรย์สมองล่าสุดไม่พบเลือดคั่ง ทำให้ผู้เป็นแม่ตั้งความหวังไว้ว่าคุณพศุทธิ์จะกลับมาเป็นปกติในที่สุด เกยูรทุ่มเงินจำนวนมาก ขอเพียงรักษาลูกให้หาย ไม่ว่าใครบอกว่าจะหมอลิ้นไหนเก่ง หล่อนก็ใช้เส้นสายติดต่อให้มาเมืองไทย

“น่าสงสารจังนะคะ ยังอายุไม่มากเลย”

“หล่อนมากด้วยนะคะคุณซ้อ สมัยก่อนตอนคุณพศุทธิ์แหวะมาที่บริษัทพนักงานสาวๆ ของเรารีดกรีดกันใหญ่ แต่ใครจะคิดว่าจู่ๆ จะเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้น” เลขาฯ สาวหน้าสลด

เรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้นยังเป็นปริศนา คืนเกิดเหตุฝนตก พศุทธิ์เพิ่งเลิกงานจากโรงพยาบาลและกำลังขับรถกลับบ้าน เขาขับรถไปชนตอม่อสะพาน รถพังยับ ตอนแรกตำรวจตั้งข้อสันนิษฐานว่าชายหนุ่มดื่มแอลกอฮอล์ ผนวกกับฝนตกจึงทำให้รถเสียหลัก แต่ผลการตรวจร่างกายไม่พบแอลกอฮอล์ในกระแสเลือด อีกทั้งยังหาสาเหตุไม่พบว่าเพราะอะไรจู่ๆ เขาถึงหักพวงมาลัยอย่างแรงจนไปชนตอม่อสะพาน

“คุณหมอมองอาจจะหลับในหรือเปล่าคะ”

“ทางตำรวจก็สันนิษฐานอย่างนั้นค่ะ คนเป็นหมอลำงานเหนื่อย งานก็หนัก แถมไม่ค่อยได้พักผ่อน ยิ่งช่วงหลังๆ ทะเลาะกับคุณแม่หนักมาก”

“ทะเลาะหรือคะ”

“ใช่ค่ะ เพราะคุณเกยูรอยากให้คุณพศุทธิ์ลาออกจากโรงพยาบาลและมาช่วยดูแลธุรกิจที่บริษัทแทน”

เส้นทางชีวิตของเกยูรกับลูกชายต่างกันสุดขีด ฟีลฟรีเป็นบริษัท

อีคอมเมิร์ซที่มียอดขายอันดับหนึ่ง ขณะที่ลูกชายเป็นแพทย์ศัลยกรรมกระดูกที่โด่งดัง เขาเพิ่งจบจากต่างประเทศมาไม่นานและชำนาญด้านการผ่าตัดส่องกล้องมาก ชายหนุ่มทำงานเป็นอาจารย์ในโรงเรียนแพทย์ ยามเลิกงานก็ออกตรวจที่โรงพยาบาลเอกชนควบคู่ไปด้วย ในวันเกิดเหตุ เขาเพิ่งออกเวรจากโรงพยาบาล ก่อนจะขับรถแล้วประสบอุบัติเหตุ

“คุณพศุทธิ์คงไม่ยอม”

“คุณช่อพูดถูกเฉยเลยคะ ก่อนหน้านั้นไม่กี่วันทะเลาะกันเสียงดังลั่นห้องประชุมเลย คุณเกษรแกล้งหลอกคุณพศุทธิ์ให้มาที่บริษัท อ้างว่าไม่สบาย แต่ที่จริงคือต้องการให้มาเรียนรู้งานและเข้าประชุมกรรมการบริหารด้วย คุณพศุทธิ์โกรธใหญ่ ทะเลาะกันลั่นห้องเลย แต่อ้าวเข้าใจท่านนะคะ มีลูกชายแค่คนเดียว กิจการใหญ่โตขนาดนี้ ถ้าไม่ยกให้ลูกแล้วจะไปยกให้ใคร”

“แล้วทำไมคุณเกษรถึงเร่งกำหนดย้ายคุณพศุทธิ์กลับบ้านล่ะคะ”

“ท่านทะเลาะกับคุณหมอ ตอนแรกคุณหมอมเหมือนจะให้ความหวัง แต่หลังจากนั้นก็บอกว่าทรงๆ เหมือนเดิม นี่ก็หกเดือนเข้าไปแล้ว เป็นใครก็ทำใจไม่ได้ทั้งนั้นละคะ ท่านเลยคิดว่าจะเปลี่ยนมารักษาแพทย์ทางเลือกที่บ้านดูบ้าง อ้าวสงสารคุณเกษรมากๆ ท่านร้องไห้แทบทุกวัน” อธิธาเหลือบมองโทรศัพท์ก่อนยิ้ม “คุณเกษรตอบไลน์มาแล้วคะ ท่านบอกว่าพรุ่งนี้ถ้าไม่มาถ้าคุณช่อว่าง แวะไปที่บ้านได้เลย ท่านจะรออยู่ที่นั่น”

“ดีจัง ขอบคุณคุณอ้าวมากนะคะที่ช่วยเป็นธุระให้”

“ไม่เป็นไรคะ อ้าวยินดีช่วย เจ้าประคุณ ขอให้คุณพศุทธิ์ดีขึ้นเร็วๆ ด้วยเถอะ อ้าวไม่อยากเห็นคุณเกษรมีสีหน้าอึมทึมแบบนี้ไปตลอด ท่านโชคร้ายที่สามีด่วนจากไป แล้วยังต้องมาทนดูลูกชายเป็นเจ้าชายนิทราอีก ถึงแม้จะทำเป็นเข้มแข็ง แต่อ้าวรู้ว่าท่านทุกข์มาก”

“ข้อก็ภาวนาขอให้เป็นเช่นนั้นละ คนดีๆ ควรจะได้รับแต่สิ่งที่ดี หวังว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เมื่อบงคนคงช่วยให้คุณพศุทธิ์หายดีในเร็ววันนะคะ”

๑

บ้านคุณเกยูร

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนกลับมาถึงวังได้พักใหญ่แล้ว หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนตัวเก่ง หล่อนก็เปิดคอมพิวเตอร์ขึ้นมาทำงาน พุดซ้อนหมอบอยู่ข้างโต๊ะอย่างรู้หน้าที่เช่นเคย ที่ผ่านมามีหม่อมราชวงศ์สาวมักจะนั่งที่โต๊ะทำงาน แต่วันนี้เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศจึงเลือกทำงานบนโต๊ะญี่ปุ่นบนพื้นแทน ภาพบนหน้าจอคือแบบต่อเติมสำหรับปรับปรุงพื้นที่ชั้นล่างของคฤหาสน์เพื่อใช้เป็นที่พักของบุตรชายของเกยูรนั่นเอง

บ้านของเกยูรตั้งอยู่ชานเมือง ถ้าขับรถจากบริษัทอาร์คเทค ขึ้นทางด่วนไปเพียงครึ่งชั่วโมงก็ถึงแล้ว บนหน้าจอคือรูปคฤหาสน์หลังใหญ่บนพื้นที่สิบสองไร่ เป็นบ้านเดี่ยวสามชั้น พื้นที่ใช้สอยกว้างยี่สิบตารางเมตร มีสระว่ายน้ำอยู่กลางบ้าน แต่เดิมห้องของลูกชายอยู่ชั้นบนสุด ห้องของเกยูรอยู่ชั้นสอง แต่สิ่งที่ต้องการคือปรับปรุงพื้นที่ชั้นล่างซึ่งเคยเป็นห้องสนุกเกอร์และห้องนั่งเล่นขนาดเล็กทางปีกขวาให้กลายเป็นห้องพักคนป่วย นอกจากนี้ยังต้องการปรับหลายบริเวณในบ้านให้รองรับการใช้รถเข็น และมีการกั้นห้องขนาดเล็กเพื่อเป็นห้องพักของพยาบาลพิเศษที่จะเข้ามาดูแลคุณตุ้มอีกด้วย

แปลนต่อเติมบ้านหลังนี้มีการปรับมาแล้วหลายครั้ง แต่เนื่องจากมีบางส่วนที่ยังไม่ลงตัว ช่วงเย็นหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนจึงโทร. ติดต่อผู้รับเหมาเจ้าประจำเพื่อเริ่มงานโดยเร็วที่สุด

บทสนทนากับเลขานุการสาวทำให้หล่อนอดค้นข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ตไม่ได้ จะว่าไปแล้วสถาปนิกสาวยังไม่เคยพบตัวจริงของพศุทธิ์เลยสักครั้ง รู้เพียงว่าเขาคือลูกชายคนเดียวของเศรษฐินีสาวใหญ่ แต่เพียงแค่นี้ชื่อของชายหนุ่มเข้าไปในภูเก็ล รุปรวมถึงประวัติการทำงานยาวเป็นหางว่าวก็ปรากฏขึ้นมา

ภาพผลการค้นหาเป็นภาพของชายหนุ่มในชุดเสื้อกาวน์สีขาวสะอาด เลือดผสมที่มีอยู่ในตัวทำให้ชายหนุ่มหล่อเหลาอย่างหาตัวจับยาก เส้นผมของเขาเป็นสีน้ำตาลแดงอ่อนที่สุด คิ้วเข้มพาดเหนือขนตาคมกริบราวกับเหยี่ยว จมูกโด่งเป็นสัน ส่วนที่มีเสน่ห์ที่สุดบนใบหน้าคือลักยิ้มมุมข้างแก้มริมฝีปากแดงจัดตัดกับฟันขาวเรียงเป็นระเบียบทำให้พศุทธิ์กลายเป็นชายหนุ่มที่เพียบพร้อม ประวัติการทำงานของเขาก็โดดเด่นไม่แพ้กัน เขาเป็นหมอดัลยกรรมกระดูกที่เก่งที่สุดคนหนึ่ง เรียนจบแพทย์เฉพาะทางด้านส่องกล้องจากต่างประเทศ อีกทั้งยังเป็นผู้นำเทคโนโลยีใหม่ด้วยการใช้หุ่นยนต์ช่วยในการผ่าตัดแผลเล็กเพื่อช่วยให้ผู้ป่วยฟื้นตัวได้ไว นักกีฬาชั้นนำของโลกหลายคนล้วนแต่เคยเป็นผู้ใช้ของชายหนุ่ม

สมัยทรนอยู่ต่างประเทศ โพรเฟสเซอร์ได้ทาบทามให้เขาทำงานต่อ แต่ชายหนุ่มปฏิเสธเพราะจะได้ทุนจากเมืองไทยไปเรียน อีกทั้งต้องการเป็นอาจารย์ในโรงเรียนแพทย์เพื่อส่งต่อความรู้ให้รุ่นน้อง และเมื่อกลับมาเมืองไทย พศุทธิ์ก็มีโอกาสได้ดูแลนักกีฬาทีมชาติไทยหลายต่อหลายคนด้วยกัน หลังผ่าตัด ทุกคนหายดีในเร็ววันและกลับไปโดดเด่นในอาชีพของตนได้ในเวลาอันสั้น งานหลักของพศุทธิ์คือการเป็นอาจารย์ในโรงเรียนแพทย์ หลังเลิกงานช่วงเย็นเขาจึงออกตรวจในโรงพยาบาลเอกชนสองแห่ง

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเปิดดูคลิปสัมภาษณ์ในงานอีเวนต์ของ

โรงพยาบาล การตอบคำถามอย่างฉะฉานชัดเจนตรงไปตรงมาทำให้ชื่อของชายหนุ่มติดแสบแทงในอินเทอร์เน็ตว่า ‘คุณหมอหล่อบอกต่อด้วย’ เขาไม่ได้มีแค่ความหล่อ แต่มีความเก่งควบคู่ไปด้วย น่าเสียดายที่ตอนนี้ชายหนุ่มกลายเป็นเจ้าชายนิทราไปเสียแล้ว

ภาพข่าวอุบัติเหตุเมื่อหกเดือนก่อนปรากฏขึ้นมาควบคู่กัน ในคืนวันเกิดเหตุฝนตก รถของพศุทธิ์มุ่งไปชนตอม่อสะพาน ร่างไร้สติของเขาถูกนำส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด แต่ชายหนุ่มได้รับบาดเจ็บสาหัส เขามีเลือดคั่งในสมองและต้องได้รับการผ่าตัด และเป็นเหตุให้ไม่รู้สติตั้งจนถึงทุกวันนี้

รูปของชายหนุ่มตอนออกงานสังคมนี่ให้เห็นดาดดาษ หลายรูปถ่ายกับดาราดังหรือสาวๆ ในแวดวงสังคมไฮโซ บทสัมภาษณ์บอกอีกว่าพศุทธิ์ยังโสด เขาทำแต่งงานจนไม่มีเวลาหาแฟน รูปคู่กับเกยูรมีให้เห็นน้อยมากในโลกโซเชียล ซึ่งตรงกับที่เลขาฯ สาวเล่าให้ฟังว่าสองแม่ลูกไม่ค่อยลงรอยกันนัก

โลกของเกยูรกับโลกของพศุทธิ์ช่างต่างกันสุดขีด ขณะที่มารดาคร่ำหวอดในวงการธุรกิจ คิดอะไรเป็นเงินเป็นทอง ลูกชายกลับเป็นแพทย์รักษาคนไข้ รูปถ่ายตอนชายหนุ่มไปออกหน่วยแพทย์เพื่อรักษาคนไข้ที่มีฐานะยากจนมีให้เห็นหลายรูป เมื่อมารดายื่นคำขาดว่าต้องการให้ชายหนุ่มรับช่วงต่อบริษัท ทั้งคู่ถึงทะเลาะกันเป็นประจำ

ช่างน่าเสียดาย หากทั้งสองต่างลดทิฐิและหันหน้าเข้าหากัน เรื่องอาจจะดีกว่านี้ เมื่ออ่านประวัติของชายหนุ่มเสร็จ หม่อมมาราวงศ์กึ่งโกเมนก็ได้แต่ปลง ตอนหนึ่งสิ่งทีหล่อนต้องสนใจคืองานตรงหน้าต่างหาก เท่าที่หล่อนทราบก็คือ เกยูรต้องการย้ายลูกชายกลับมารักษาทัวที่บ้านโดยเร็วที่สุด ดังนั้นภายในสัปดาห์นี้หล่อนจะต้องรีบตรวจสอบความถูกต้องของแบบที่จะปรับปรุง และให้ผู้รับเหมาเริ่มงานโดยเร็วที่สุด

สถาปนิกสาวเปิดไฟล์แปลนบ้านขึ้นมาตรวจดูอีกครั้ง ทุกครั้งก่อนไปพบลูกค้า หล่อนจะตรวจดูรายละเอียดและจำไว้ให้ขึ้นใจ คติที่ใช้มาตลอดก็คือต้องเอาใจใส่งานทุกชิ้น ที่สำคัญคือครั้งนี้เป็นการคุยรายละเอียดรอบ

สุดท้ายก่อนลงมือ หล่อนจึงไม่อยากพลาดแม้แต่จุดเดียว

บ้านหลังใหญ่ในรูปคตุสมบุรณพร้อมไปทุกอย่าง แต่สิ่งที่หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนสัมผัสได้จากการมองก็คือ ความอ้ำอวัง

บ้านของเกยูรก่อสร้างอย่างทันสมัย มีลิฟต์ใช้ภายใน แต่ห้องนอนของสองแม่ลูกแยกกันคนละชั้น แทบไม่ต้องเดาเลยว่าหากงานยุ่ง โอกาสที่จะพบปะกันคงมีน้อยมาก โต๊ะอาหารขนาดใหญ่ราวสิบที่นั่งในห้องอาหารชวนให้รู้สึกอ้ำอวังโดดเดี่ยว หล่อนลองจินตนาการถึงสองแม่ลูกที่ต่างนั่งกันคนละมุม ก็ไม่ต่างอะไรกับการนั่งประจันหน้ากันนั่นเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัวควรจะเป็นการหันหน้าเข้าหากัน คุยกันว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร ถึงจะถูก อย่างครอบครัวของหล่อน แม้จะงานยุ่ง แต่ทุกเช้าสมาชิกส่วนใหญ่ก็จะรวมโต๊ะรับประทานอาหารด้วยกัน ส่วนเย็นวันอาทิตย์คือมื้อสำคัญของครอบครัว มารดามักจะลงมือเข้าครัวเองทุกครั้ง แม้หวังที่คนนี้จะมีส่วนที่กว้างใหญ่ แต่สมาชิกมักจะรวมตัวกันในห้องสมุดหรือไม่ก็ห้องนั่งเล่น เพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผิดกับพศุตม์ที่สองแม่ลูกต่างใช้วิถีเข้าหากัน

หญิงสาวเปิดดูแปลนบ้านหน้าถัดไป นั่นคือสระว่ายน้ำ ส่วนนี้เกยูรต้องการปรับพื้นที่ไว้ให้คนป่วยได้ออกกำลังกายในน้ำ ตัวสระตั้งในร่มเงาของอาคาร ลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าตามแนวยาวขนานไปกับห้องสนุกเกอร์ และดูเป็นมุมพักผ่อนที่แท้จริงของบ้าน หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนได้ติดต่อช่างทำสระเพื่อปรับทางลงซึ่งเดิมเป็นบันไดโลหะให้กลายเป็นทางลาด มีราวจับสำหรับให้คนป่วยเดินลงไปได้ หล่อนลองจินตนาการว่า หากสองแม่ลูกพักเรื่องงานไว้และใช้เวลาที่สระว่ายน้ำด้วยกันคงจะมีความสุขไม่น้อย ดีกว่าการแยกห้องนอนกันอยู่คนละชั้นอย่างที่เป็น

“บ้านใหญ่แต่ดูเหงาจัง ว่าไหมพูดซอห์น” สถาปนิกสาวหันมาพูดกับพูดซอห์นซึ่งหมอบอยู่ข้างๆ และอุ้มมันมาวางบนตัก พูดซอห์นงยหน้าขึ้นมองหน้าจ้อ หญิงสาวลูบหัวมัน เอ๋ยยิ้มๆ

“โทษที แกคงดูไม่ออกหรือใช้ไหม หมากับคนไม่เหมือนกัน แกถึงดูหน้าจอไม่ได้”

การมองเห็นของสุนัขไม่เหมือนกับคน เนื่องจากระบบจอร์รับภาพแยกแยะสีได้น้อยกว่า ภาพที่สุนัขเห็นจึงมักเป็นสีชาวดำ โทนน้ำเงิน หรือออกเหลือง แต่สิ่งที่หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนเห็นตอนนี้กลับต่างออกไป พุดซ้อนควรจะเป็นหน้าหมี แต่มันกลับจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์เขม็ง มันเบิกตากว้าง เฝ้าเสียงดังลั่น

“โส่ง โส่ง โส่ง”

“แกเห็นด้วยหรือพุดซ้อน แกดูออกหรือ”

หญิงสาวเอียงคออย่างประหลาดใจ แต่พุดซ้อนพุ่งขึ้นมานั่งตัก สะงกศีรษะเข้าไปหาหน้าจอ หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนกดมันไว้ เจ้าตัวเล็กไม่ยอม มันใช้สองขาหน้าเกาะโต๊ะพยายามพุ่งตัวไปข้างหน้า ยืนจมูกลอดวงแขนเข้าไปชิดหน้าจอจนคุณหญิงต้องออกแรงรั้งตัวมันแน่นขึ้น

“เอ๊ย...ใจเย็นๆ พุดซ้อน นี่ไม่ใช่ของกิน ลงไปเดี๋ยวนี้เลย เดี่ยวคอมพ์ฉันทิ้งหมด”

“โส่ง โส่ง โส่ง” เจ้าตัวเล็กเห่า ขึ้นตัวไว้ไม่ยอมลง เกร็งตัวเมื่อจะโดนยกลงจากตัก ตาจ้องหน้าจอไม่กะพริบ ท่าทางของมันแข็งข็งเหมือนกำลังเพ่งสิ่งที่อยู่ในจอจนหม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนชักตกใจ

“มีอะไรหรือเปล่า แกเห็นอะไรในจอจันหรือ”

“โส่ง โส่ง โส่ง”

พุดซ้อนยังคำรามในลำคอและดินรนเพื่อจะพุ่งไปหาหน้าจออีก หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนลูบหัวปลอบ

“แกเป็นอะไรพุดซ้อน จันไม่เข้าใจ”

“โส่ง โส่ง”

มันเห่าตอบ แต่หล่อนไม่เข้าใจ หญิงสาวกอดพุดซ้อนไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง ชี้นิ่งมองหน้าจออีกครั้ง

“อยากดูแบบนั้นหรือ ห้องนี้เขาเอาไว้สำหรับคนป่วย พื้นจะเป็น
ระนาบเดียวกัน เช่นรถเข็นได้ ส่วนห้องน้ำก็ปรับให้เป็นระดับเดียวกัน จะ
ได้เข็นเข้าไปทำธุระได้สบาย ส่วนห้องนี้เป็นห้องพักของพยาบาล เจ๋งใช่ไหม”

พูดซ้อนใช้ขาหน้าตะกุกเพื่อให้หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนย้อนกลับไปยัง
หน้าเดิมที่มีรูปคฤหาสน์ เมื่อเจ้านายไม่เข้าใจ มันก็พุ่งตัวใช้จมูกดันโน้ตบุ๊ก
เอียงจนเกือบหล่นจากโต๊ะ เมื่อหญิงสาวร้องตัวมันไว้ มันก็ยืนขาหน้าไปตรง
เป็นพิมพ์เสียเอง หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนร้องห้ามเสียงหลงเมื่อเท้าของมัน
กดโดนเป็นพิมพ์ ทำให้เกิดตัวอักษรประหลาดมากมายบนหน้าจอ หล่อน
อุ้มมันวางข้างตัว หันไปเอ็ดเสียงเข้ม

“พูดซ้อนอย่าชนลิ เตี้ยวงานฉันทั้งหมด พอเลย แกล้งไปได้แล้ว ไป
นอนข้างเตียงนุ่น ฉันจะทำงาน”

พูดซ้อนไม่ยอม เบียดมานั่งตัก ใช้จมูกดันโน้ตบุ๊กอีกจนมันหล่นจาก
โต๊ะหญิงสาว หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนตกใจ รีบอุ้มพูดซ้อนและลุกขึ้นยืน
ก่อนนำเจ้าตัวยุ่งไปใส่คอกของมันเพื่อทำโทษ หล่อนเท้าสะเอวดู

“เกร่ใหญ่แล้วนะ ฉันบอกแล้วไงว่าห้ามยุ่ง ห้ามวุ่นวายกับคีย์บอร์ด
อีก เกิดงานโดนลบไปจะทำยังไง”

สุนัขตัวน้อยยหน้าสลด แต่ยังไม่ยอมตะกายเพื่อออกจากคอก เมื่อ
กระโดดไม่พ้นเพราะขาสั้น มันก็ยืนสองขา ดันคอกให้เลื่อนไปที่โต๊ะญี่ปุ่น
ทันที คุณหญิงสาวเอ็ดเสียงสูง

“พูดซ้อน...หยุด...หยุดเดี๋ยวนี้ หยุด ห้ามดันคอก แกเกร่เกินไปแล้ว
นะ นี่ไม่ใช่ของเล่นนะ เดียวก็ให้นอนนอกห้องเลย”

พูดซ้อนครางหงิงๆ หมอบลงกับพื้น หูลู่คอตกเมื่อโดนเอ็ด หม่อม-
ราชวงศ์กิ่งโกเมนเดินกลับไปยังโต๊ะญี่ปุ่น หยิบโน้ตบุ๊กกลับมาวางดังเดิมและ
รีบลบตัวอักษรประหลาดๆ ออก หล่อนตรวจดูความเรียบร้อย ชะนะที่
พูดซ้อนพยายามตะกายคอกอีกครั้ง

“โส่ง โส่ง”

หล่อนหันไปเอ็ด “นอนไป ห้ามเท่า ห้ามไววาย ไม่อย่างนั้นคืนนี้ฉันให้แก่นอนนอกห้องจริงๆ ด้วย”

หญิงสาวเมื่อหน้ากลับไปยังหน้าจ่อ คร่ำเคร่งอยู่กับการแก้หน้าจ่อ กลับเป็นเหมือนเดิม หล่อนกำลังจมอยู่ในความคิด จนไม่ทันสังเกตเห็นว่า พุดซ้อนไม่ได้หมอบลงกับพื้นแบบทุกครั้งที่เคยโดนดู ตรงกันข้าม มันกลับเอาแต่ยืนจ้องจ่อคอมพิวเตอร์อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ผลของความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทำให้หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนพลิกตัวไปมาอย่างกระสับกระส่าย แะยิ่งกว่านั้นคือ หล่อนฝันเพื่อเจ้าว่า พุดซ้อนมีขาหน้าเป็นมือและพยายามกดเป็นพิมพ์จนวุ่นวายไปหมด ดังนั้นเมื่อตื่นนอนตอนเช้า หล่อนจึงปวดหัวหนีบแทบลุกจากเตียงไม่ไหว นับตั้งแต่รับพุดซ้อนมาอยู่ที่วังมันไม่เคยเกรมมาก่อน และไม่เคยแสดงท่าทางประหลาดๆ อย่างเมื่อคืน กว่าหญิงสาวจะเริ่มต้นทำงานอีกครั้งก็ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง เข้านี้เมื่อลุกขึ้น อาบน้ำ และลงมาชั้นล่าง สมาชิกในวังทุกคนก็พร้อมหน้ากันที่โต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว

ทุกเช้าหลังตื่นนอน หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนจะเปิดประตูให้พุดซ้อนลงมาชั้นล่างเพื่อทำธุระ พิรุณหรือฝนซึ่งเป็นแม่บ้านจะเป็นผู้พาพุดซ้อนออกไปที่สวน หลังจากนั้นมันก็จะมานอนหมอบรอบทุกคนอยู่ใกล้ๆ โต๊ะ รอเวลาอาหารอย่างรู้หน้าที่ กิจวัตรในแต่ละวัน สมาชิกมักจะร่วมรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน ยกเว้นคนไหนติดงาน เช่นหม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ซึ่งมีอาชีพเป็นมัคคุเทศก์และต้องออกไปแต่เช้า แม่บ้านก็จะเตรียมอาหารใส่กล่องไปให้ เมื่อสมาชิกทุกคนพร้อมหน้าก็จะเริ่มรับประทานอาหารเช้า มือเย็นทุกคนมักไม่ค่อยได้ร่วมโต๊ะพร้อมเพรียงเพราะติดงาน ยกเว้นวันอาทิตย์ซึ่งหากไม่ติดธุระ หม่อมเจ้าอนิรุทธิ์ทรงขอให้ทุกคนมาร่วมโต๊ะ แต่วันนี้สิ่งต่างออกไปคือ พุดซ้อนกลับหมอบรออยู่หน้าประตูแทน

“หญิงซ้อ มาแล้วหรือ มีใครรอให้พาออกไปข้างนอกนะ” หม่อมเจ้า

อนิรุทธ์มีรับสั่ง ทอดพระเนตรสุนัขตัวอวบที่โง่หัวขึ้นมาทันทีที่เอ่ยถึง

“คิดหรือว่าจะได้ไป ไม่มีทางหรอกยะ เมื่อคืนนี้แกเกรมมาก”

“โฮ้ง โฮ้ง” พุดซ้อนเห่า จ้องมองประตูอย่างแสนรู้

“ไม่ต้องมาเห่า เมื่อคืนนี้ทำอะไรเอาไว้ งานฉันเกือบพังหมดเลยรู้ไหม”

หม่อมราชวงศ์คนรองเอ็ดดอยอย่างไม่จริงจังนัก

“พุดซ้อนทำอะไรหรือคะพี่หญิงซ้อ มันป่วนอะไรอีก” หม่อมราชวงศ์
กัลปพฤกษ์ถาม สมาชิกคนอื่น ได้แก่ คุณชมณาและหม่อมราชวงศ์
ซ้ออินทนิลต่างรอฟัง

“ก็เจ้าตัวยุ่งนี่นะสิ จูๆ ก็มากดคีย์บอร์ดโน้ตบุ๊กพี่”

“อ้าว จริงหรือคะ พุดซ้อนเนี่ยะกดคีย์บอร์ด ตลกจัง มันคงคิดว่า
มันเป็นคนละมั้ง สงสัยอยากช่วยทำงาน” หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์พุดแถม
หัวเราะ

“ใช่ พี่ว่ามันพยายามจะกดแป้นพิมพ์ แต่เพราะขาป้อมๆ ตัวอักษร
ประหลาดก็เลยเต็มหน้าจอไปหมด”

“อะไรกัน พุดซ้อนจะช่วยทำงานหรือจะ ขาสั้นๆ แบบนี้ทำไม่ได้หรอก
เอาไว้ همینัวเหมือนคนก่อนแล้วค่อยว่ากัน” หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ลุก
จากโต๊ะอาหารมาลูบหัวสุนัขตัวน้อย มันเอียงหน้ามาซบอย่างอดอ้อน

“บรู๊ว”

“ดูสิพี่หญิงซ้อ พุดซ้อนรู้สึกผิดนะ มันคงอยากช่วยงานพี่หญิงซ้อ
จริง” หม่อมราชวงศ์คนน้องแก้ตัวแทน พุดซ้อนเอียงคอ ทำตาปรอยใส่แบบ
หวานเสน่ห์

“ยิ่งช่วยก็ยิ่งยุ่งละสิไม่ว่า แล้วก็เห่า เห่า เห่า ห้ามเห่าไหนก็ไม่ยอมฟัง”

“โฮ้ง โฮ้ง โฮ้ง” สุนัขตัวน้อยเห่าตอบ

“ยังอีกแฉะ ยังจะเห่าอีก อยากลองตีนกัไซ้ใหม่”

“เออแฉะหญิงซ้อ เกือบกับหมาก็เป็นด้วยหรือเรา” คุณชมณาพุด
กั้วหัวเราะ หันมองพุดซ้อนกับหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนสลับกัน

“โอ้ แม่คะ ก็พูดซอมน้ำมันแกลิ่งซอจริงๆ นะคะ เมื่อคืนน้ำมันเท่าเอากๆ จนซอไม่มีสมาธิเลย แล้ววันหนึ่งนาก็เร่ง นี่ต้องรีบไปแล้ว เดี่ยวลูกค้ารอ” หม่อมมาราชวงศ์กิงโกเมนโอดครวญ หล่อนหอบแปลนที่บรรจุในกระบอกสีน้ำตาลลงมาจากห้องนอนหลายกระบอก

“ออกแต่เช้าเลยหรือ แล้วอาหารเช้าล่ะ”

หม่อมเจ้าทัศนัยมีรับสั่งถาม ในจังหวะเดียวกับที่พิรุณถือกล่องแซนด์วิชพร้อมกระติกกาแฟมาให้หล่อนและส่งยิ้มหวาน ทุกครั้งที่รีบหม่อมมาราชวงศ์กิงโกเมนมักจะนำอาหารไปกินบนรถ

“ขอบคุณค่ะ”

“ด้วยความยินดีค่ะคุณซอ อยากได้อะไรเพิ่มบอกฝนได้เลยนะคะ”

“แค่นี้ก็พอแล้วค่ะ”

“รีบมากหรือหญิงซอ” คุณชมขนาดถาม

“ใช่ค่ะ วันนี้ซอต้องไปพบลูกค้าคนสำคัญ ถ้าไปสายแย่นะ”

“ใช่คุณเกยูรหรือเปล่า” หม่อมมาราชวงศ์ซออินทนิลพูดดักคออย่างรู้ทัน หล่อนได้ยินน้องสาวเล่าเรื่องราวของเกยูรมาพักใหญ่แล้ว

“ใช่ค่ะพี่หญิงนิล คุณเกยูรเพิ่งบอกมาว่าจะให้บริษัทเริ่มงานต่อเติมบ้านโดยเร็วที่สุด”

ทุกครั้งที่รีบลูกค้า หม่อมมาราชวงศ์กิงโกเมนมักจะเล่าให้คนในครอบครัวฟังเป็นประจำ บางครั้งเวลาคิดงานหล่อนมักจะชอบถามความเห็นจากทุกคนเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ยิ่งเป็นลูกค้าคนสำคัญอย่างเกยูรที่เคยว่าจ้างบริษัทในโครงการใหญ่ ทุกคนจึงรู้เรื่องราวความเป็นไปต่างๆ เป็นอย่างดี แต่หลังจากลูกชายเกิดอุบัติเหตุ ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

“อ้าว ไหนบอกว่าลูกชายคุณเกยูรยังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลไม่ใช่หรือ”

“ใช่ค่ะ แต่คุณเกยูรอยากรีบย้ายคุณพศุทธิ์กลับมารักษาตัวที่บ้าน วันนี้ซอเลยต้องรีบไปคุย จะได้รีบสรุปแล้วส่งเรื่องให้ผู้รับเหมาดำเนินการ

“ไม่งั้นไม่ทันทแน่”

“ถ้างานเร่งก็ไม่ต้องพาพูดซ้อนไปด้วยหรอก วุ่นวายเสียเปล่าๆ ผากไว้ที่นี้แหละ นมแจัดกับฝนดูแลได้” หม่อมเจ้าอนิรุทธิ์มีรับสั่ง

“ใช้คะ ดูจากพฤติกรรมของมันเมื่อคืน ซ่อว่าซ่อเปลี่ยนใจดีกว่า ทิ้งไว้ที่วังนี้แหละ”

“จืด...จืด...”

พูดซ้อนที่เคยหมอบนั่งรีบวิ่งเข้ามายืนด้วยสองขาสั้นๆ มันเกาะหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเอาไว้ กระโดดเหยงๆ พร้อมกับหันหน้าไปทางประตู บัญไ้บังกหัวหงิกๆ รวากับจะบอกว่าขอไปด้วย

“ไม่รู้ละ ยังไงวันนี้ฉันก็ไม่พาไป แกมันดื้อ”

“จืด...โส่ง โส่ง”

สุนัขตัวป้อมครางพร้อมกับหันไปทางประตู ก่อนจะวิ่งไปหมอบหน้าประตู

“เจ้าตัวนี้มันรู้เรื่องนะ มันกำลังขอให้ลูกพาไปด้วย แล้วนี่จะหนีใจแข็งไหวหรือ” หม่อมเจ้าอนิรุทธิ์ทรงเข้าลูกสาว

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนโคลงศีรษะ บ่นอย่างรำคาญ

“ถ้าจะไปก็มาพูดกันดีๆ ก่อน ไม่ใช่เอะอะก็เห่า เอะอะก็สั่ง ฉันเป็นเจ้านายแคะนะยะ”

หล่อนเบมื่อรอ พูดซ้อนเดินเข้ามาหาแล้ววางขาหน้าลงบนมือ ก่อนยื่นจมูกมาดมพูดพิดกลางฝ่ามืออย่างรู้หน้าที่

“ทำไม่ครบตามที่สอน ทั้งหมดมีสี่ท่า ี่นอด อยู่บ้านดีๆ ละ ฉันไปนะ”

พูดซ้อนคำรามราวกับจะประท้วง คราวนี้มันยื่นขาหน้าทีละข้างมาวางบนมือหญิงสาว ตามด้วยยื่นจมูกเข้ามาโดยมีหญิงสาวทำนิ้วเป็นวงกลมรอ หลังจากนั้นก็นอนก้มลงกับพื้นหนึ่งรอบตามที่เจ้าของเคยสอน

“ทำครบเซตขนาดนี้ ไม่พาไปด้วยไม่ได้แล้วมั้งหญิงซ่อ” หม่อม-

ราชวงศ์ชออินทนิลพูด

หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนหัวเราะพลางลูบหัวพูดช้อนอย่างเอ็นดู

“แก่นี่มันฉลาดเกินหมาจริงๆ ไป ไปขึ้นรถ แล้วคราวนี้ทำตัวดีๆ ละ ถ้าเกรงันพวกลับจริงๆ ด้วย”

สุนัขตัวน้อยวิ่งนำไปยังรถอย่างคึกคัก มันสายกันไปมาอย่างดีใจ หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนหันมาโบกมือลาทุกคนและเปิดประตูหน้าให้ พุดช้อน กระโดดแผล้วขึ้นไปนั่งบนเบาะข้างที่นั่งคนขับ เชิดหน้ามองไปข้างหน้าอย่าง รู้หน้าที่ พร้อมแล้วสำหรับการเดินทางที่กำลังจะเริ่มขึ้น

แม้จะเคยเห็นรูปสถาปัตยกรรมหลังนี้มาหลายครั้งแล้วจากการประชุม แต่เมื่อมาถึงสถานที่จริง หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนก็อดที่งไม่ได้ บ้านเดี่ยวสาม ชั้นสโตนเมเดิร์นมีพื้นที่กว้างขวาง สถาปัตยกรรมที่เห็นอยู่ตรงหน้าถือ เป็นการผสมผสานกันอย่างลงตัวระหว่างความทันสมัยกับความหรูหรา สถาปนิกผู้ออกแบบบ้านหลังนี้คือสถาปนิกมีรางวัลซึ่งตอนนี้ย้ายไปตั้ง รกรากอยู่ที่สหรัฐอเมริกาเป็นการถาวร

หม่อมราชวงศ์ชออินทนิลเคยพบกับ ‘สุคนธ์’ หลายครั้ง และเคยอ่าน บทสัมภาษณ์เกี่ยวกับแรงบันดาลใจในการออกแบบบ้าน เบื้องต้นสุคนธ์ เล่าว่าสนิทสนมกับเกออร์ก เพราะเรียนมัธยมมาด้วยกัน จึงต้องการออกแบบ บ้านให้เป็นผลงานมาสเตอร์พีซสมกับที่เพื่อนรักไว้ใจ สถาปนิกหลังนี้จึง เป็นต้นแบบของบ้านอนุรักษ์พลังงาน หลังคาเป็นแผ่นโซลาร์เซลล์ขนาดใหญ่ แต่ออกแบบให้ดูกลมกลืนไปกับสีส้มของตัวอาคาร ระบบไฟสำรอง สลับหมุนเวียนกันในกรณีไฟไม่เพียงพอ วัสดุก่อสร้างทั้งหมดออกแบบมา เพื่อป้องกันความร้อนและลดอุณหภูมิภายในบ้าน ทำให้บ้านเย็นแม้ไม่เปิด เครื่องปรับอากาศ ทิศทางลมรวมถึงการออกแบบผนังฝั่งทิศตะวันออกที่ใช้วัสดุช่วยลดความร้อนจากแสงแดดทำให้บ้านเย็นสบาย และถ้าเจ้าของ บ้านเลือกเปิดหน้าต่างจะมีการระบายอากาศที่ดี ทำให้ประหยัดไฟ

ทันทีที่รถแล่นผ่านรั้วบ้านเข้าไปก็พบกับความร่มรื่นของต้นไม้ใหญ่ที่รายล้อม ถนนคอนกรีตทอดยาวจากประตูอัลลอยที่บานใหญ่จนถึงคฤหาสน์ที่ตั้งตระหง่าน ต้นไม้ในสวนออกแบบโดยสถาปนิกภูมิทัศน์ฝีมือดี เพื่อให้ต้นไม้ทั้งหมดช่วยยั่วยุอารมณ์และบดบังความร้อร้อนในช่วงเวลาต่างๆ ทางซ้ายของถนนคือสระบัว สองข้างถนนคือแปลงดอกไม้ที่ปลูกเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบ เกยूरจ้งคนสวนมาดูแลให้ทุกกลับตาห์ ต้นไม้ต่างๆ จึงผลิดอกออกใบอย่างงดงาม

เมื่อขับรถเข้าไปจอดหน้าตัวบ้าน ก็ได้เห็นความอลังการของสิ่งก่อสร้างตรงหน้า ตัวบ้านสามชั้นเป็นรูปตัวแอล มีลิฟต์ซ่อนอยู่ด้านหลังด้านซ้ายของอาคารมีพื้นที่จอดรถและเรือนพักของแม่บ้าน ถนนที่เชื่อมแต่ละส่วนของบ้านรวมถึงเรือนคนงานล้วนมีหลังคาคลุมและมีต้นไม้ขึ้นร่มรื่น ชั้นล่างกรูกระจกทั้งหมดเน้นความโล่ง แต่ก็สามารถเลื่อนม่านอัตโนมัติลงมาปิดในกรณีที่ต้องการความเป็นส่วนตัว

คนขับรถซึ่งยืนรออยู่แล้วเดินเข้ามาช่วยเปิดประตูให้หลังจากรถจอดสนิท แม่บ้านซึ่งแต่งชุดเครื่องแบบยืนต้อนรับอยู่ด้านหน้า

“เชิญคุณกิ่งโกเมนทางนี้คะ คุณเกยूरรออยู่แล้ว”

หม่อมราชวงศ์สาวยื่นกุญแจรถเพื่อให้คนขับนำไปจอดยังโรงรถส่วนตัว หล່อนเดินอ้อมไปที่เบาะหลังเพื่อหยิบโน้ตบุ๊กออกมา แม่บ้านชะงักเมื่อเห็นว่าบนเบาะหน้ามีสมาชิกอีกตัวนั่งมาด้วย

“พุดซ้อนคะ หมาของดิฉันเอง มันขอตามมาด้วย ดิฉันพามันเข้าไปได้ไหมคะ”

“ได้สิคะ เดี่ยวดิฉันจะหาที่ผูกมันไว้ ไม่ได้ใช้ไหมคะเนี่ย”

“ไม่เลยคะ”

แม่บ้านเปิดประตูให้พุดซ้อนลงจากรถ แต่มันยังนั่งนิ่งบนเบาะ จนกระทั่งหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนสวมสายจูงแบบเสื้อกั๊กให้ เจ้าตัวเล็กถึงกระโดดแผ้วลงจากเบาะอย่างคล่องแคล่ว แม่พุดซ้อนจะเป็นสุนัขขนาด

กลาง แต่ขาป้อมๆ ของมันแข็งแรงมาก โดยเฉพาะขาหลัง ทำให้กระโดดลงจากที่สูงได้ แต่ที่ผ่านมานี้เนื่องจากสุนัขพันธุ์นี้มักจะมีปัญหาเรื่องข้อสะโพก หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลจึงมักจะอุ้มมันลงหากพื้นที่นั้นสูงเกินไป

“ฉลาดจังเลย รู้ด้วยว่าห้ามลงรถจนกว่าจะมีสายจูง”

หญิงสาวอึ้งยิ้ม หล่อนกระตุกสายจูงเพื่อพาพุดซ้อนเข้าไปในตัวบ้าน มองจากด้านนอกว่าทัศนียภาพหลังนี้สวยแล้ว พอเดินเข้าประตูไปก็พบว่าภายในสวยยิ่งกว่า เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นสีเอิร์ทโทน ดูอบอุ่นสบายตา แต่ทรูทรอยอยู่ในที่ เพดานบ้านสูงเน้นความโปร่งสบาย แม้จะมีสามชั้น แต่หลังคาสูงของห้องรับแขกทำให้ทุกที่ดูโปร่ง เมื่อเดินเข้าไปถึงห้องรับแขก แม่บ้านก็ผายมือเชิญให้หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนนั่ง พร้อมกับรับสายจูงของพุดซ้อนไปถึงมือไว้

“คุณกึ่งโกเมนนั่งรอคุณผู้หญิงตรงนี้ก่อนนะคะ เดี่ยวดิฉันจะไปเรียน ท่านให้ทราบว่าคุณมาถึงแล้ว”

“คุณเกยूरตื่นหรือยังคะ”

“ตื่นนานแล้วค่ะ ปกติคุณผู้หญิงตื่นตั้งแต่ตีห้า มาเล่นโยคะแล้วก็เข้ายิม แต่เมื่อคืนกลับตึกมากเลยจ้ด เช้านี้เลยกำลังอาบน้ำ”

“กลับตึก?” หญิงสาวทวนคำ สายตาเหลือบไปเห็นพยาบาลสาวในชุดเครื่องแบบกำลังเดินออกจากครัว

“ใช่ค่ะ เมื่อคืนนี้คุณผู้หญิงเพิ่งไปรับคุณพุดกลับมาบ้าน” พุดคือชื่อเล่นของพุดซ้อนนั่นเอง

“อ้าว หรือคะ ดิฉันยังคิดว่าคุณเกยूरจะรอให้เรโนเวทบ้านเสร็จก่อนเสียอีก” หม่อมราชวงศ์คนกลางขมวดคิ้ว ค่อนข้างประหลาดใจที่จู่ๆ เกยूरย้ายลูกชายกลับมาบ้าน

“พอดีเมื่อวานมีปัญหาที่โรงพยาบาลนิดหน่อย คุณผู้หญิงเลยรีบไปรับคุณพุดกลับมาเลย เมื่อคืนพวกเราทุกคนต้องช่วยกันจัดห้อง กว่าจะย้ายเข้าเสร็จก็เกือบเที่ยงคืน”

“อาการคุณพศุทธิ์เป็นยังไงบ้างคะ”

“ยังไม่รู้สึกตัวค่ะ ตอนนี้คุณผู้หญิงให้คุณพศุทธิ์อยู่ห้องเดิมไปก่อน ส่วนคุณพยาบาลก็พักอยู่ห้องติดกัน ประเดี๋ยวคุณผู้หญิงคงอธิบายให้คุณฟังเอง”

“แล้วถ้าเราเร็นเวตบ้าน เสี่ยงจะไม่ดังรบกวนคนป่วยหรือคะ”

“ข้อนั้นดิฉันไม่ทราบค่ะ คุณกิ่งโกเมนคงต้องคุยกับคุณผู้หญิงเอาเอง ดิฉันขอตัวพาพุดซ้อนไปรอในสวนก่อนนะคะ วันนี้คุณผู้หญิงอารมณ์ไม่ค่อยดีค่ะ ถ้าได้ยินเสียงหมาเห่า ไม่แน่ใจว่าจะหงุดหงิดหรือเปล่า”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนหนึ่ง ขนาดตอนอารมณ์ดี เกยรูปร่างเก็บรายละเอียด แทบไม่ต้องนึกเลยว่า หากกำลังหงุดหงิดเรื่องที่ต้องย้ายคนป่วยกลางดึก เกยรูจะอยู่ในสภาวะแบบไหน แต่ไม่เป็นไร หญิงสาวถือคติว่า ความต้องการของลูกค้าสำคัญที่สุด เกยรูอาจจะจุกจิก แต่ทุกอย่างที่ทำลงไปก็เพื่อลูกชายเท่านั้น ถ้าหล่อนมองความต้องการของลูกค้าเป็นหลักสำคัญ และพยายามอำนวยความสะดวกให้มากที่สุด เรื่องก็คงง่ายขึ้น

“ได้ค่ะ ผাগด้วยนะคะ ดิฉันต้องขอโทษจริงๆ ไม่รู้ว่าทางบ้านกำลังยุ่ง ไม่ถึงคงไม่พามา”

“ไม่เป็นไรเลยคะ บ้านออกจะกว้าง อันที่จริงคุณผู้หญิงชอบหมามากๆ เลยนะคะ ถ้าเป็นตอนอารมณ์ดีคงจะเล่นกับเจ้าตัวนี้เลยละคะ เพราะมันน่ารักมาก แต่วันนี้ขลุ่ยขลุ่ยนิดหน่อย เตี้ยวดิฉันพามันไปที่สวนก่อนนะคะ คุณกิ่งโกเมนไม่ต้องเป็นห่วง ตรงนั้นลมเย็น พุดซ้อนนอนสบายแน่นอน”

สถาปนิกสาวพยักหน้า หล่อนมองตามสาวใช้ที่จูงพุดซ้อนออกไป โชคดีที่วันนี้มันไม่เกเร แถมยังดูเรียบร้อยจนผิดสังเกต นับตั้งแต่ก้าวเข้ามาในบ้าน พุดซ้อนก็ดูนิ่ง มองไปรอบๆ ทั้งที่ปกติมันมักจะกระตุกสายจูงเพื่อให้พาไปสำรวจพื้นที่ต่างๆ แต่วันนี้มันกลับสงบ สายตามองขึ้นไปทางบันไดตลอดเวลา

เมื่ออยู่ตามลำพัง หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนก็มองสำรวจโดยรอบ บ้านของเกยูรตกแต่งอย่างหรูหราสมฐานะ ทั้งเฟอร์นิเจอร์ ของประดับ โดยเฉพาะแซนเดอเลียร์ขนาดใหญ่กลางห้องรับแขกราคาไม่ต่ำกว่าห้าหลัก สวยงามอลังการ โซฟารูปครึ่งวงกลมบุกำมะหยี่ดูหรูหรา ผนักส่วนถูกระจกทำให้แสงจากธรรมชาติส่องเข้ามาได้ หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเหลือบเห็นว่าหน้าต่างทุกบานมีม่านกันความร้อน คงใช้ในวันที่แดดร้อนจัดเพื่อลดอุณหภูมิภายในบ้าน

พื้นทำจากไม้เทียม แต่ก็ได้รับการดูแลทำความสะอาดและขัดจนเงา พื้นที่ได้รอบสะอาดสะอ้านและแทบไม่มีฝุ่นให้เห็น โต๊ะรับแขกมีขนาดใหญ่ นั่งได้สิบที่นั่ง ผนักหนึ่งคือโซฟาขนาดใหญ่ น่าจะเป็นที่นั่งประจำของเกยูร สังเกตจากของใช้ส่วนตัวที่วางอยู่ ประตูด้านข้างเปิดไว้เป็นทางไปสู่ห้องรับประทานอาหาร ส่วนทางซ้ายมือคือห้องสมุดและห้องทำงาน พื้นที่ด้านขวาคือส่วนที่เกยูรต้องการให้ปรับเป็นห้องนอนสำหรับลูกชายที่จะย้ายมารักษาตัว

เสียงฝีเท้าจากด้านบนทำให้หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนลุกขึ้นยืน แม้จะเคยพบเศรษฐินีสาวใหญ่มาหลายครั้ง แต่ก็ยังอดประหม่าไม่ได้ หล่อลนประนมมือไหว้

“รอฟ้านานไหม ขอโทษที พอดีพี่เพิ่งแต่งตัวเสร็จ”

กลิ่นน้ำหอมราคาแพงโชยมาเข้าจมูก แม้ปีนี้เกยูรจะอายุหกสิบปีแล้ว แต่ใบหน้ายังคงงดงามไม่ต่างจากตอนสาว ๆ ผิวพรรณที่ค่อนข้างขาวแกมยังดูแลตัวเองอย่างดีเยี่ยมทำให้เกยูรดูอ่อนกว่าวัย ผมเซตทรงฟาราว่าตัดเป็นลอน ชุดที่สวมใส่ก็เป็นแบรนด์เนมทั้งตัว

“ไม่เป็นไรเลยคะ ดิฉันขอโทษที่มารบกวนแต่เช้า”

“ไม่เป็นไรเลย พี่ชอบคนตรงเวลา เราเข้าไปนั่งคุยในห้องสมุดดีกว่า เวลาดูแปลนจะได้สะดวกหน่อย”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเดินตามเข้าไปในห้องอย่างว่าง่าย เมื่อไปถึงก็

พบว่าบนโต๊ะมีแปลนฉบับหนึ่งวางอยู่ก่อนแล้ว

“นั่งสิคะ พี่ขอเรียกว่าคุณช่อก็แล้วกันนะคะ กันเองดี”

“ค่ะ”

“คุณช่อคงรู้ว่าพี่ย้ายพุ่มกลับบ้านแล้วเมื่อคืน”

หญิงสาวพยักหน้า “ค่ะ ช่อทราบจากคุณแม่บ้านเมื่อครู่นี้เอง”

“เมื่อคืนนี้หมอที่โรงพยาบาลพูดจาไม่ดีเลย พี่เลยตัดสินใจย้ายพุ่มกลับบ้าน คุณช่อคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมคะ”

“ไม่เลยค่ะ แต่ที่ช่อเป็นห่วงก็คือ ตอนเรโนเวตบ้านกลัวเสียงดังรบกวนคุณพศุทธิ์”

“ข้อนั้นที่คิดเอาไว้แล้ว พี่ก็เลยว่าจะปรับแผนอีกนิดเรื่องสร้างห้องให้คุณพยาบาล พี่คิดว่าคงจะชะลอเอาไว้ก่อน ให้มาใช้ห้องชั้นสามแทน ในนั้นมีทั้งห้องอาบน้ำและเตียง และเรื่องปรับสระน้ำก็เหมือนกัน พี่ว่าจะยังไม่ทำ เพราะถึงยังไงตอนนี้ตาพุ่มก็คงลงสระไม่ได้ ดังนั้นขอให้ไปใช้แบบเรโนเวตชุดแรกที่เราเคยคุยกันไว้”

“ก็ได้ค่ะ สรุปว่าเอาตามแผนแรก แล้วส่วนไหนอีกไหมคะที่คุณเกยूरอยากให้ทางบริษัทเราปรับอีก”

“แค่เรื่องห้องนอนของตาพุ่ม พี่ต้องการให้กว้างและปรับพื้นให้เข็นรถเข็นเข้าออกได้”

“เรื่องนั้นขอแจ้งผู้รับเหมาเอาไว้แล้วในการปรับพื้นที่ นั่นคือส่วนที่ทางลูกค้าต้องการเน้นเป็นพิเศษ ส่วนวัสดุทั้งหมดขอให้เป็นของดีที่สุดในเรื่องราคาไม่เป็นปัญหา”

“คุณช่อนี้รู้ใจพี่จริงๆ แต่เรื่องเวลาทำงาน พี่อยากให้ทำเฉพาะตอนกลางวัน แล้วก็ให้ชั่วโมงสั้นที่สุดแต่ได้งานมากที่สุด เรื่องค่าแรงพี่ยินดีเพิ่มให้คนงานทุกคน ขอให้เร่งทำห้องของพุ่มให้เสร็จเร็วที่สุด”

“ได้ค่ะ ช่อกำชับผู้รับเหมาเอาไว้แล้ว ขอช่างฝีมือดี ทำงานเร็วและตรงต่อเวลา คุณเกยूरไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”

“ดีจัง อย่างนี้ก็คุยกันง่าย บอกตามตรงนะคะ พี่เป็นห่วงลูก เมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็เกือบตีสองค่ะ เดี่ยววันนี้ก็ต้องรีบไปประชุมที่บริษัทอีก ช่วงนี้นานรัตต์ตัวจริงๆ”

“คุณพศุทธิ์ตื่นบ้างไหมคะ”

“ยังไม่รู้สึกตัว แต่การตอบสนองตื่น หลายครั้งเวลาที่คุยกับลูก พี่รู้สึกเหมือนถูกรับรู้ได้ด้วยค่ะ พี่ถึงหงุดหงิดตอนที่คุณหมอบอกว่ายังไม่รู้ก็ไม่มีหวัง”

หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนได้แต่ฟังนิ่งๆ หล่อหน้าเข้าใจหัวอกคนเป็นแม่ดี ยิ่งเป็นลูกชายคนเดียวซึ่งผู้เป็นแม่ฝากความหวังไว้ เมื่อได้ยินหมอพูดจาไร้เยื่อใยก็คงทนไม่ได้ พอพูดถึงตรงนี้ก็เกยूरก็หน้าตาคลอ หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนยื่นกระดาษทิชชูให้

“ขอเอาใจช่วยนะคะ ขอให้คุณพศุทธิ์อาการดีขึ้นเร็วๆ”

“พี่ก็หวังให้เป็นแบบนี้ น่าเสียดาย ถ้าผมสบายดี พี่อยากแนะนำให้รู้จักกับคุณซ้อ น่าจะคุยกันถูกคอ”

“ซ้อก็อยากรู้จักคุณพศุทธิ์ค่ะ เห็นคุณเอี้ยวพูดถึงบ่อยมาก”

“ผมเป็นคนดี เป็นคนเก่ง ไม่น่ามาเกิดเรื่องแบบนี้เลย ถ้าตอนนั้นพี่ไม่กดดันลูก ป่านนี้ผมอาจจะไม่เป็นแบบนี้”

หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนบีบมืออีกฝ่ายเพื่อให้กำลังใจ

“ไม่ใช่ความผิดของคุณเกยूरเลยนะคะ ทุกอย่างเป็นอุบัติเหตุ”

“ค่ะ พี่ก็พยายามบอกตัวเองว่าเป็นเรื่องของโชคชะตา แต่ช่วงก่อนที่พี่จะประสบอุบัติเหตุ เราทะเลาะกันบ่อยมาก แทบไม่เคยพูดจากรันดีๆ ด้วยซ้ำ พอพี่ป่วย พี่ถึงได้รู้ว่าต่อให้เราเงินทองมากแค่ไหนก็ซื้อความสุขไม่ได้ ถ้ามีโอกาส เราควรดูแลคนที่เรารักให้ดีที่สุด”

“คุณเกยूरอย่าเพิ่งท้อนะคะ ซ้อเชื่อว่าคุณพศุทธิ์ต้องรับรู้ได้ว่าแม่เป็นห่วง เขาต้องฟื้นขึ้นมาแน่นอน”

เกยूरปาดน้ำตา เอ่ยเสียงเครือ

“ตั้งแต่พุ่มปวย พี่ก็รู้ซึ่งเลยคะว่าใครคือเพื่อนแท้ ใครคือมิตรที่คอยช่วยเหลือ เมื่อคืนตอนที่พี่ย้ายพุ่มกลับบ้านกะทันหัน โชคดีที่เพื่อนพุ่มที่เป็นหมอคอยช่วย ไม่อย่างนั้นพี่คงทำอะไรไม่ถูกแน่”

“เพื่อนหรือคะ”

“ใช่คะ หมอชัชวีย์ ทำงานที่เดียวกับตาพุ่ม ไม่รู้ว่าคุณช่อเคยได้ยินชื่อนี้ไหม วีร์เป็นหมอที่เก่งมากพอๆ กับพุ่มเลย อีกเดี๋ยวก็คงมาที่บ้านแล้ว”

เกยูรเพิ่งพูดจบ แม่บ้านก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาหาในห้องสมุด

“มีอะไรหรือจ๊ะ วิ่งตืดตังเข้ามาทำไม”

“คะ...คือ...หมานะคะ กำลังจะกัตคุณหมอชัชวีย์ ดิฉันเรียกเท่าไร มันก็ไม่หยุด”

“ฮา! อะไรนะคะ” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนหน้าซีดเผือด ผุดลุกขึ้นทันที หล่อหันไปหาเกยูรซึ่งมีสีหน้าประหลาดใจ

“หมานั่นหรือ หมานี้ใคร มาจากไหน”

“พะ...พูดซ้อน หมานของช่อเองคะ ช่อขอโทษนะคะ ช่อขอโทษจริงๆ ช่อจะรีบไปห้ามมันเดี๋ยวนี้”

“คุณกิ่งโกเมนรีบลงไปดูเถอะคะ คนขับรถกับแม่บ้านแทบจะจับสายจูงไม่อยู่แล้ว ดีไม่ตีมันอาจจะกัตคุณหมอชัชวีย์บาดเจ็บ”